

disse Omraader har været et Foregangsland. Jeg mindes, at da jeg i Amerika fremdrog saadanne Momenter som den sociale Lovgivning her i Landet, troede man det ikke. I et Land, hvor man siger: Lad enhver hjælpe sig selv, selv om han gaar til Grunde, og hvor de virkelig desværre ofte i disse Dage gaar til Grunde, troede man ikke paa et saadant Kulturfremskridt som dette. Danmark har Ære deraf og burde ikke søge at begrænse denne Udvikling, men tværtimod burde det være Opgaven at fremme den. Og skulde der spares, var der vel Omraader, hvor det var lettere at spare end just paa dette. Man plejer at sige, at Socialdemokraterne altid dvæler ved Militærudgifterne. Naa ja, har de Herrer ikke Lyst til at høre den Tale for tidd, skal jeg saamænd heller ikke repetere den; men jeg vil henvise de Herrer til deres egen politiske Fortid; der kan de se, hvorledes de selv i sin Tid stillede sig til Militærudgifterne.

Jeg vil endelig i den Tale, jeg har faaet Lejlighed til at holde her i Dag, ligesom andre ærede Talere udtrykke min Glæde over det Forfatningsforslag, som kan ventes. Der foreligger jo allerede fra socialdemokratisk Side et saadant, men jeg sætter mit Haab til den Udsigt, vi har til at kunne faa et Samarbejde i Stand mellem alle Partier om en Forfatningsforandring. Det vilde være noget af det største, der skete indenfor dette Land, om man viskede den Plet af Danmarks Skjold, som hedder „privilegeret Valgret“, og jeg haaber, at dette maa lykkes. Paa den anden Side er jeg nu — belært af Menneskenes forskellige Mangler og af vor politiske Historie — ikke overdreven tilbøjelig til at tro paa, at alt det, man kunde ønske, virkelig vil ske. Vi skal til Valg til Foraaret, og jeg har ikke absolut Tillid til den politiske Villiestyrke i Regeringspartiet. Jeg ved endvidere, at dansk Politik altid har bevæget sig i Forlig. Har man haft Militærforlig og Skatteforlig, kunde man vel frygte for, at man ogsaa fik et Forfatningsforlig, og selv om Regeringspartiet — hvad det har vist ved Landstingsvalget paa Fyn og ogsaa ved, hvad der bebudes i Trontalen — synes at være blevet nogenlunde radikalt, skal jeg dog ikke løfte paa Hatten, før jeg ser Manden.

Det har nogen Betydning for os, der af og til kommer ud at tale for de brede Lag, at vide lidt Besked med de politiske Storspørgsmaal, og egentlig afgøres megen

Politik udenfor denne Sal. Har man Lejlighed til at tale for en Arbejderbefolkning i By eller paa Land, er det af Værdi at turde røre ved et Spørgsmaal, som har saa overordentlig stor Værdi for Arbejderklassen som dette, at den almindelige Valgret virkelig gennemføres. Man kunde endda, hvis man holder sig til Tokammersystemet, berolige de konservative Partier med, at de behøver neppe at være bange for, at der ikke findes eller skulde kunne blive fundet visse Garantier for, at Landstinget ikke blev, hvad de frygter, et rent Ekko af Folketinget, for saa kunde man simpelthen nøjes med det Ideal, Socialdemokraterne har opstillet: et Etkammersystem. Men det har nogen Betydning for os at turde sige til de Folk, man taler for: Her er der virkelig en ærlig Villie hos selv dette Regeringsparti, der i sin tidligere Færd, hvor der var Tale om Skattelove og Militærlove, ikke har tilfredsstillet os, men hvor vi snarere har haft Grund til at bebrejde det dets politiske Handlinger, her er der Grund til at tro, at man vil sætte alt ind paa at gennemføre den almindelige Valgret, og jeg skal i alt Fald ikke, naar jeg har Lejlighed dertil, naar jeg skal ud at tale for en Befolkning, søge at lægge Regeringens Meninger og Hensigter for Had, tværtimod, jeg vil gerne, naar jeg taler for Arbejderklassen, der er saa interesseret i dette Spørgsmaal, sige, at jeg tror paa Regeringen. Men jeg maa jo foreløbig have Lov til at vente ligesom saa mange andre, der i Øjeblikket sidder i denne Sal, til det Øjeblik kommer, hvor Spørgsmaalet kommer til Behandling, og hvor man saa sandsynligvis vil faa tydelig Besked paa, hvad man kan vente.

Johan Knudsen: Jeg har først at takke den højtærede Minister for offentlige Arbejder (Thomas Larsen), fordi han har taget Hensyn til vedkommende Befolknings Ønske om, at Kokkedals Billetsalgssted maatte blive udvidet til Holdeplads med offentligt Sidespor. Jeg har haft Lejlighed til at fremhæve, at en Krydsningsstation ved Kokkedal vil have ikke ringe Betydning for Gennemførelsen af Togene, og det glæder mig, at dette Spørgsmaal nu synes løst til almindelig Tilfredshed. De Betingelser, der stilles for Bevillingen til Holdepladsens Anlæg, synes mig rimelige. Desværre har den højtærede Trafikminister ikke taget Hensyn til et andet Ønske, jeg paa Befolkningens Vegne har tilladt mig at fremsætte, nemlig at Nivaa Holde-